

Els ferroviers del mar

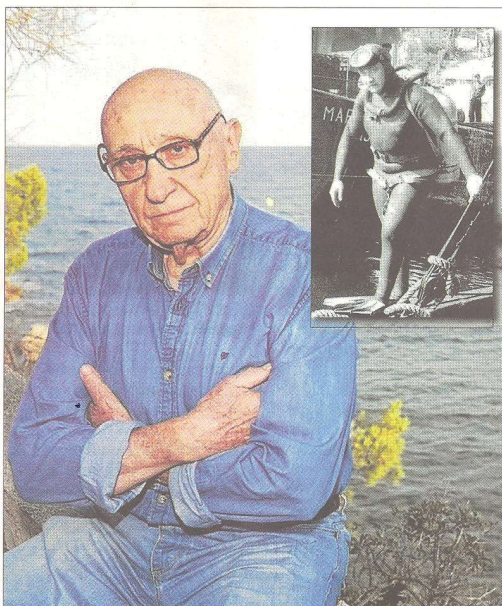
Un dels vaixells que participava en les tasques de recuperació del ferro del fons marí, a l'Ametlla de Mar. FOTO: JOAN REVILLAS

L'Ametlla recupera la història dels bussos que als anys 50 treien el ferro dels vaixells enfonsats al Golf de Sant Jordi durant la Primera Guerra Mundial

MARIBEL MILLAN

Fa un segle que el fons marí del golf de Sant Jordi amaga les restes d'una dotzena de grans vaixells, enfonsats durant la Primera Guerra Mundial pels submarins alemanys. El *Medjerda*, en què van morir 352 persones; l'*Almiral de Kersaint*, enfonsat pel submarí U64 després d'una persecució, o el *Cavour*, un transatlàntic italià conegut com el 'Correu' i que es troba a 54 metres de profunditat, són alguns dels derelictes, àmpliament estudiats per Josep Maria Castellví i Josep Guarro al llibre *La guerra secreta del Mediterrani. Submarins alemanys i vaixells aliats a la costa de Tarragona* (1914-1918).

Una exposició al Centre d'Interpretació de la Pesca de l'Ametlla de Mar recorda la història d'aquells vaixells, les restes dels quals es troben entre 45 i 105 metres de profunditat, juntament amb la menys coneguda

Antonio Cabal, en una imatge actual a l'Ametlla de Mar i de jove, quan participava en les tasques de recuperació del ferro. FOTO: J. REVILLAS/CEDIDA

dels 'ferrovellers del mar'. Es tracta dels bussos o homes grana que de forma pionera es van dedicar a extreure el ferro dels vaixells situats a menor fondària, a mitjan segle passat. Després de la Segona Guerra Mundial,

el ferro era molt escàs a tot Europa i es pagava a molt bon preu, pel que els vaixells enfonsats prop de la costa van començar a ser desballestats per empreses que rebien concessions per poder extreure aquest metall.

Àncora del 'Cavour', davant el Centre de la Pesca. FOTO: JOAN REVILLAS

Exposició sobre els vaixells enfonsats de la Primera Guerra Mundial i els ferroviers del mar. FOTO: JOAN REVILLAS

Antonio Cabal, de 84 anys, va ser un d'aquests ferroviers del mar. Nascut a Tarragona i resident a l'Ametlla de Mar, aquest químic jubilat recorda la duresa d'aquells treballs. Amb uns mitjans molt precaris, havien de bai-

xar a gran profunditat i posar dinamita a diversos punts del vaixell per extreure'n les grans planxes de ferro. «En un dia podíem treure dues, tres o fins a cinc tones de metall», recorda des de la seva casa de Calafat.